Piano in de winter

Hij, leerling van groep 2, was lui. Of geniaal.

Ik sta bij juf als hij zijn tekening laat zien. Een maagdelijk wit vel, met wat oranje streken wasco.

'Af.'

Hij heeft een scène getekend uit De beer en de piano. De opdracht: laat zien welk jaargetijde het is.

'Winter,' zegt hij.
'Oh ja... wit.'
'Allemaal sneeuw. En wolken.'
'Ik zie geen wolken.'
'Kijk maar.'

Met witte wasco heeft hij vrijwel onzichtbare, maar voelbare wolken getekend.

'En wat zijn die oranje strepen?'
'Piano. Van beer.'
'Waar is beer dan?'
'Weg. Hij komt bijna terug.'

Juf en ik kijken elkaar aan en kunnen ternauwernood ons lachen inhouden.

En dan besef ik het. Hij heeft precies de essentie van het boek gevangen. Beer is ver weg, in de grote stad. Zijn vrienden wachten in het bos. Hij komt terug. Gedreven door heimwee.

Hoe geniaal dat deze beroepskleuter juist dat moment heeft gekozen. De afwezige aanwezigheid. De piano in het winterlandschap.

Niet lui. Geniaal.

Zo mag onderwijs zijn. Op zoek naar de essentie. Zien wat ertoe doet.

Misschien is dat ook wel de kern van mijn missie: bereik elke leerling.

Niet door steeds meer te doen, maar door beter te kijken. Af te stemmen. Te ontdekken wat een leerling motiveert, wat hem helpt en wat hij nodig heeft om tot leren te komen.

Soms moet je daarvoor even op afstand gaan staan. Om te zien wat er werkelijk gebeurt.

Piano in de winter.

Welk beeld roept dat bij jou op als je denkt aan jouw onderwijs?
#onderwijs

Jelte van der Kooi

